

Moje soukromí nedívat se, nešťourat!

Když se řekne „soukromí“, vybaví se mi hodně lidí a jejich formy soukromí. Každý má svojí stanovenou hranici soukromí, za kterou už nikdo nesmí. ALE KDE TA HRANICE VLASTNĚ JE ?! Soukromí každého z nás by měli všichni tolerovat. Někdo „vybouchne“ už jen při pomyslení, že by mu někdo měl sáhnout na jeho tajný deníček a někomu je to zase „šuma fuk“, ale rozhodně bychom měli tolerovat cokoli, co ten někdo považuje za své soukromí, ať už jsou nám dva roky nebo sto let.

Ano, to kvůli čemu se my naštve v našem věku, jako že nám kluci zvědavě lezou do věcí atd., tak se změní v dospělosti. Třeba mezi rodiči, kde se oba dva nemohou navzájem kontrolovat, což je v dnešní době asi jeden z hlavních důvodů všech rozvodů – nadměrné kontrolování, lezení do soukromí...ale vždyť se ta manželka chtěla jen ujistit.... No a také tady je jeden velký problém dnešního dospívajícího života teenagerů. Rodiče versus děti. Přeci i dítě má své právo na soukromí, stejně jako rodiče. Každý člověk má právo na soukromí, ale to rodiče v některých případech docela nerespektují. Nejvíce mě „dostává“ to, když od mé kamarádky slyším, že jí její máma leze do kapes, přes mobil až do počítače přes programy na ukládání zmáčknutých tlačítek na klávesnici. TAK KDE JE TO NAŠE SOUKROMÍ? Já vím, že moje máma by to neudělala, protože respektuje moje soukromí, jako já její – věříme si, ale ne všude to tak funguje. Už jen to hloupé vypůjčení si mobilu a chození do smsek je hrubé narušování osobního soukromí, tak se vždy zamyslete nad tím, jaké by to bylo vám nepříjemné.

Někdo si frajersky řekne, že by mu to bylo úplně jedno, ale tak to přeci není. Tak bychom to aspoň mohli zkusit. Akceptovat soukromí druhých a věřte mi, že se to jednou obrátí ve váš prospěch.